Escrito por
Martes, 04 Novembro 2003 20:04

O Instituto de Estudios MiÃ±oranos achega na sÃºa cita "Os nosos escritores"
a conferencia con Anxo Angueira no salÃ³n de sesiÃ³ns do Concello de NigrÃ¡n o vindeiro venres 21 Ã¡s 19 horas.

Relato do autor ***O catorce de VilachÃ¡n.*** (na Voz de Galicia)

Era o catorce de VilachÃ¡n e habÃa que erguerse cedo, de madrugada. El, Meu Pai, sabÃa o camiÃ±o cos ollos pechos. Subimos Ã¡ Chisca pola Tomada entre o mouchear dos mouchos. Meu Pai, El, avelloado, parou na Campa. OÃase o rebulicio no fondal da Riaseira, contra Xei, de toda a paxarada por antre as cerdeiras en flor de nÃ©boa Ã³ raia-lo dÃa. Collemos a congostra costenta de EspiÃ±eira e fomos saÃr por tras do pÃncaro do Pedregal. Oubeou o lobo. O lobo oubea Ã³ entrares en terras de Lousame.

IlustraciÃ³n: Abraldes
El xemÃa abafado. Meu pai. Â«Vai ti. Colles a dereitura daquela bouza e despois xa todo Ã© caer cara VilachÃ¡nÂ». XemÃa. Â«Eu volvoÂ». Andei antre toxo rabeno, esquivo mato e rinchos de bestas ceibas e distantes, pacendo onde non se vÃan chans. Era o catorce de VilachÃ¡n e Meu Pai abandonÃ¡rame na gÃ¡ndara, coma un palleiro. Â«MaÃ±Ã¡ erguÃ©monos cedo. A pedra de afiar estÃ¡ moi gasta. Hai que ir buscar unha novaÂ». Â«Â¿A onde?Â», preguntei. Â«Ã? catorce de VilachÃ¡nÂ».

AxiÃ±a imaxinei o frÃo da madrugada rabuÃ±Ã¡ndome nos Ã³sos, subindo as abas de Cal de Barcas e Valranco bretemoso, por camiÃ±os que mal sabÃa. Imaxinei a El, vello e acabado, teimudo coa pedra de afiar, subindo diante. Â«Vai ti. Colles aquela dereitura e trÃ¡guesme unha pedra de afiarÂ». Â¿E el non as habÃa allures? Non, tiÃ±a que ser pedra do catorce de VilachÃ¡n, para fouces ceifadoras. DurmÃn mal. SoÃ±ei toda a noite coa pedra. SoÃ±ei que a traguÃa Ã³ lombo e que Ã³ chegar Ã¡ casa -un recuncho infinito- a pedra xa estaba gasta. Era o catorce de VilachÃ¡n. A xente e o gando arremuiÃ±arÃanse su os carballos da feira ledos. SÃ³ habÃa que carga-la pedra. E regresar. Corren nubes. O sol estÃ¡ alto. E o miÃ±ato. Diante, o catorce de VilachÃ¡n.